

(המשך מעמוד 29)

על הקו, היא ביקשה ממני בקול לא-לה שאבו. אמרתי לה שאני עם בחורה, שזה בלתי-ראשון. היא אמרה לי שהיא עובדת במעון לילית קאדאוואן. ושהיא מייד מגיעה. אמרתי לה: 'לא! ואו היא פרצה בצעקות ובאימים: 'אני אראה לך מה זה לא! אני ארצה אותך! אני אהרוס אותך!' וטרקה את השפופרת. למרות שאין בי אשמה, אני מרגיש אשם. אני מרגיש שכולנו אשמים. בילבלנו אותה עם עולמנו, השונה מעולמה שלה. מצד אחד היא לא יכלה להתקבל לחברה ההגונה שלנו ומצד שני לא יכלה לחזור אל הפשע. כמו שאני מכיר אותה, היא היתה מתאבדת בלא-והיכלי, גם בלי שום קשר לטרס".

זהבה לא היתה מרוצה מהסרט כשראתה אותו. היא אמרה ללינו כי הוא אינו די עזוב, אינו סוחט דמעות. ובכלל — אינו טוב כי הוציא ממנו הקטעים שבהם סיפרה על ילדותה.

היחסים בין ליהי וזהבה נותקו. יקו יושע טוען, כי זהבה היתה ממורמרת ביוקר. "זהבה היתה זקוקה לליהי באופן גואש. היא היתה זקוקה לדידותה ולעצור תהי, אבל ליהי נעלמה".

נסיונות שחיטה

אומרת ליהי: "אני צעירה מכדי לאמץ ילדה בת 19, היה לי קשה, אני מודה, בזהבה צריך היה להשקיע מורה, רופא, קוסמוטיקאי, פסיכיאטר ובית בשלב מסוים לא יכולתי להיות כל הדבי רים האלה ביחד. אני לא יודעת, אבל לקחתי על עצמי יותר מדי דברים. מכל מקום, לפני שביעה חודשים צילצלה אלי, ואמרה בקול שלא הכרתי: 'תוך חמש דקות אני באה אליך עם מישהו'. אמרתי לה: 'בואי'. היא הגיעה, נכנסה הביתה כמו בראדס וז, ואמרה: מחכה לי מישהו

בחוק, אני צריכה לגמור מהר. אני לא חושבת שרק את צריכה להרוויח על הסרט הזה. אני רוצה ממך 30 אלף לירות ומיכר תב שתדאגי לי לכל החיים. אחרת אני אהרוס את הסרט".

היא היתה מאד קיצרנית-רוח. הבנתי שמישהו השתלט עליה והשבתי באופן חדי משעמי: 'לא! הוספתי, מצדידי אפשר שהסרט לא יוקרן, כי אם היא נמצאת במצב כזה, הסרט לא אמין, מכיוון שהסרט מדבר על בחורה ששיקמה את עצמה. אמרתי לה: 'קחי את הפרטים של ג'ודי לוך, מנהלת המחלקה לפרטים תעור דיים בטלוויזיה, שברשותה נמצא הסרט, ודברי איתה. הסרט לא שלי'. היא אמרה: 'את כועסת. אני הולכת ואתן לך שבוע'. למחשבה. יצאתי החוצה והספקתי לראות מכונת שברולט מתרחקת.

"כעבור שבוע צילצלה. אמרתי לה שאני בכתבות ואפילו בקצת בלקרתי שידור. נכשלתי אם היא סוחטת ממני. אמרתי לה שהיא היתה יותר חשובה לי מהסרט. וש'

גמאס לי להיות זונה. והיא באמת ניסתה לשקם את עצמה. עם הסמים היה לה קשה, וכשהיינו נפגשות בשכונה או ברחוב הירקון, הייתי רואה את הציפורניים שלה, שהיו כסוסות עד השורש מרוב עצבים. אין זונה שלא נופלת לסמים. הטרסורים מכריחים את מי שלא רוצה. אבל תראה לי בחורה אחת שיכולה לשכב עם ארבעים גברים בערב אחד בלי סמים?!"

זהבה עזבה את המוסד. נערה בת 16 שאות קין טבוע במיץה. וניסתה לחפש עבודה. "אבל אינו עבודה כבר היתה יכולה למצוא?" אמרת אסתי בקול מהורי הר. "הרי אפילו בית-ספר יסודי לא גמרה. לא ידעה לקרוא. לכתוב. היתה עובדת כמנקה ושוטפת בכל מיני משרדים בר פתח-תיקווה. פעם סיפרה לי שגם בעבודה מסודרת עם 800 לירות בחודש נטו, יש כל מיני טיפוסים מפחידים שמנסים להתי לבש עליה. מנקים אחריהם, בוסים, אחי ראים.

פעם באתי לדירה שלה בפתח-תיקווה. דירה שכורה. גרה שם עם בעלת-הבית. כל השכנים הסתכלו עלי כשדפקתי על הדלת שלה. היא היתה מייאושת, בכתה לפני אמרה שהיא לא יכלה להמשיך להיות ככה. אני אפילו רעבה לפעמים, לי אין לי כסף לאוכל, אמרה לי או. היא סיפרה לי שהיא שוכבת עם כל מיני גברים במשך שיתנו לי קצת חשיש. עם זה אני בורחת מכל הצרות. אמרה, את יודעת מה זה לעבוד 14 שעות ביום כפופה, מושי פלז? זה יותר גרוע מלהיות זונה."

האמת היא שזהבה היתה תמיד זונה. בשביל סמים או בשביל סרסורים. היו תמיד אנשים מהעולם-החתחתן שדאגו לבי קר אצלה כל כמה זמן, לעיתים קרובות. להזכיר לה מי היא, ושהם יכולים כל רגע להפוך אותה שוב לזונה שלהם. והבה ואני עוד ממתי שהיינו תינוקות, נועדנו להיות זונות, כמו שהבן של מדען נועד להיות מדען.

אצל האבא שלה והאמא החורגת, שהיא לא אהבה אותה וזה היה הדדי. ביקרה רק לעיתים רחוקות. פעם הגענו יחד ל- שכונה, ואז דיברו על כל מיני גברים שהיו במישפחה שלה. מריבות בלתי פוסקות. צעקות. האב היה מכה את הבנות. האחות שלה כבר היתה בדרך לזנות ו- זהבה, אני לא יודעת למה, היתה מבאיה להם כל שבת שוקולד או משוה אחר. מראה רצון להתקרב, במקום לברוח. אחרי-כך היא הכירה את החבר שלה, זה שכתבה שהיא הלכה להתחתן איתו בעוד ארבעה חודשים. הוא היה גם כן עבריין. אחרי-כך החליט שהוא דתי, ואחר- כך נעשה שוב עבריין ונכנס לבית-הסוהר. ולכל העסק נכנסה הטלוויזיה.

ברגע שהתחילו לדבר בין הזונות שי עושים תוכנית על זהבה, ידענו שיתנו בעיות. אני בצעמי, עוד לפני שנה, הדי הרתי אותה: אל תעשי שטויות. למשיכי להיות ככה, את לא תהיי מזה ספרטסטאר, אמרתי לה, אבל טימטמט לה את הראש. היא אמרה לי שזה הצ'אנס שלה בחיים. אולי יגלו אותה, מישהו יאמץ אותה. ואז התחילו האימים עליה. מכות, קללות, מיכתבים אנטימיים. אחרי-כך זה נעשה יותר גלוי. סרסורים, כשם רוצים, יוד עם לארגן יפה מאד, מאפה' מסודרת ומאורגנת.

העולם התחתון הרג את זהבה. אתה יכול להיות בטוח בזה. זה לא משנה אם מישהו סימם אותה ודחף אותה מתחת לגלגלי המכונת בצומת גנה, או שהאימים עשו את שלהם וזהבה נשברה. היא ניסתה להיות אחת. ללא הצלחה."

סיפורה של הידידה-היצאנית:

הקברות. להיות גופה מתחת למכונת בצומת גנה. "כבר מהתחלה של החיים שלה, היא יכלה לדעת שלא ייצא ממנה כלום. היינו ילדות, כשכל מיני גברים מגודלים ומפחידים לקחו אותנו אל בין ה" שחיים ואנסו אותנו. בהתחלה היינו בטר חות שככה צריך להיות בעולם. שככה זה. לפני שבע שנים מתה אמא של זהבה, שהיתה חולה הרבה שנים עוד קודם-לכן. המעמסה של לגדל שבעה ילדים בלי כסף שבר אותה. אני לא יודעת ממה מתה, אבא של זהבה היה עובד בצבא (אורח-עובד- צה"ל), וכבר קודם היתה לו מישהי אחרת, נוספת. אחרי-כך הוא התחתן איתה, והאשה השנייה רצתה להביא עוד ילדים לצדך של שני הדרים ומיטבחון. היו ויכוחים עם הילדים הגדולים, האחים הבוגרים של זהבה.

אני זוכרת אותנו בתור ילדות. זהבה נולדה בדרום, באיזה מעברה. אבל כשי הקימו את מעברת לוד העבירו אותה ואת הוריה ואת האחים לכאן. את בית-הספר העממי גמרנו בקושי. הורך לבית-הספר היתה ארוכה. לא היו לנו מחברות. לי ולזהבה היתה מחברת-חשבון ומשופת בי כיתה ו'. לא היה אפה להכין את השי עורים. כל החיים היו בחוק. על הכביש, בין השיחים עם הפנים הגדולים, מלוכי לכות תמיד, עייפות משינה לא-נוחה במי טה עם עוד ארבעה אחים ואחיות. כמו שישנה זהבה. היינו ילדות, אבל ידענו שאם לא נברח מהמעברה, פה יהיה הסוף שלנו. כאן נמות.

"אחרי-כך התחלנו להבין מה זה להיות זונה. מה זה עולם תחתון. זהבה הפכה זונה קצת לפני. היו שני בחורים, שהיו זהם עוד כמה זונות. שהוציאו אותה כל ערב במכונת פיאט חדשה לתחנה ה- מרכית בלוד. זה היה לפני שבע שנים בערך, כשהזהבה היתה בת 12. היא היתה עושה אולי 30 מיספרים בלילה. לפנות בוקר היו מחזירים אותה לבית. נותנים לה עשר או עשרים לירות ושולחים אותה לישון.

היא הפסיקה לבוא לבית-הספר. בבית הספר גם לא היה אכפת ממנה לאף אחד. היא היתה כלום. בבוקר עזבה את הצריח ותחת עץ, קצת רחוק מהבית שלה שאבא לא ריאה, היתה יושבת עד הצהריים. בי עורים אני חזרתי מבית-הספר, היינו קונות ממתקים במכולת במעברה. היינו משחקות, אבל היא פיתאום היתה יותר מבוגרת. לפעמים הקיאה פיתאום, הרגישה רע. התחילה לעשן. למרות הכל היתה ילדה יפה ומפותחת. מבחינה גופנית וגם בשכל.

כשראייתי אותה, החלטתי שאף פעם לא אהיה זונה. אבל לא עברו כמה חודשים, וגם אני נפלתי בידיים שלהם. של הסר- סורים. במעברה הכל דפק. לא היו טעור יות. כל אבא ידע שהוא צריך לתת את הילדה שלו שלמדו אותה להיות זונה. אחרי-כך היו מעבירים אותה מדי ליד. לסרסורים אחרים. אני בטוחה שהי מקב לים כסף על הילדות של המעברה. שהעברי רי אותן לעיר הגדולה.

אחרי-כך נפרדנו ל כמה שנים. התי ראינו רק לעיתים רחוקות. בצדי הכביש. זהבה התחילה לעשן סמים. היתה במוסד צופיה. עצרו אותה כל שני וחמישי. כסף לא היה לה. כשביקרתי אותה בי צופיה, היא אמרה לי: כשאני כאן אני אסתר. אברח מהם. אבחר במקום רחוק.

העולם התחתון הרג אותה!"

בוא אני, בחור, אל תאמין לאף אחד, כי רק אני יודעת את הסיפור האמיתי של זהבה. הצעירה השחרחרת, חטובת-הגוף, יצאה מתוך קבוצת-שיחים מוכנה בצד הדרג'ל-אדרן. העוברת בי מרכוה של מעברת האסכסטונים בטורה של לוד.

עיניה היו אדומות, כנראה עיינה סם כלשהו לפי שאורה אומץ לגשת למכור נית, שעליה התנוסס השלט עיתונות. שעה קלה עקבה אחר כתב העולם הזה, מאיר דורון, אשר המתן במכוניתו לבואם של בני מישפחת טוויר, מול צריף האסכסטון הפרוץ הרעוע. המוקף קוצים מאובקים ופסולת מצחינה.

היא נכנסה למכונת במהירות. היתה עצבנית. "סע מכאן!" פקדה. אחר הציגה עצמה: "אני זונה. אני חברה של זהבה. כבר הרבה שנים. מאז שהיינו ילדות ממומות. טיפשות. כואב לי לראות את כל הכותרות בעיתונים ואת הסיפורים. העיקר חסר. האמת איננה. לא האמת של המישטרה או של הטלוויזיה. האמת של זהבה."

היא העיפה תלתל שחור שנפל על עיי ניה. ביקשה שיקראו לה אסתי (שם בדוי). שמה המלא שמר במערכת). אחר כך, בסמיטה צדדית במרכז לוד, דיברה מהר, כאילו השתוקפה לסיים מהר את אשר החליטה לספר. היא אסרה על הכתב אפילו להזליק את האור הפנימי במכונת כדי שיקל עליו לרשום את דבריה. הביטה בי חזד אחר כל עובר-אורה. כל מכונת חולפת עצרה את שטף דיבורה. "תראה, אני לא פראנאודיית". פתחה. "אני פשוט כבר לא תמימה". על עצמה סיפרה רק מעט. היא בת 20, נולדה בי מאורוק. גרה עם הוריה שנים אחדות בי אופקים. אחרי-כך עקרה המישפחה למעברה בלוד. "וכאן אנהנו תקועים, שמונה נפי שות בחדר וחצי, כבר הרבה שנים. מכאן אריאפטר לצאת. הכל טבוע בסמים. זאת הממלכה של העולם התחתון. אחרי תשע בלילה לא תראה כאן ניידת-מישטרה או שום מכונת אחת. בלוד מפחידים מי מעברת האסכסטונים" בלוד בקול צרוד, נוקב.

היא ביקשה לעבור לספר על זהבה, "כי לא אותי חיפשת כאן. כדבריה ותי חילה דווקא מן הסוף: 'ההורים שלה והי אחים ברחו מן הבית. הם מפחידים מעולמי התחתון. אני מצהירה שהעולם התחתון הביא את זהבה לא שהיא הגיעה. לבית

התשובה שלי היא לא! היא טרקה את הטלפון. "מאוחר יותר פגשה בנדב לוותין במיש רדו של יקי יושע, ואמרה לו: 'במיקרה שאני מתחרטת ולא רוצה שהסרט יוקרן, מה אני צריכה לעשות?' נדב רשם לה על פתק את מיספר-הטלפון של משה עמי רב, דובר רשות-השידור, ומסר לה אותו. הוא גם הזכיר לה שיש לה חבר עורך דין, ושהוא יכול לעזור לה לבטל את ההקדנה. לא שרצינו לבטל, אבל היינו עייפים מזהבה ומהטרס שלה. נגמר לנו הכוח.

"אני מוכנה להישבע על כך שזהבה היה חשוב שהסרט יוקרן, כי הוא הציג אותה באור הכי חיובי שאפשר. היינו חולמות ביחד כמו נשים, היא אמרה שהחלום שלה הוא שמישהו בעל אמצעים יגלה אותה וירצה להתחתן איתה ולהוציא אותה מהבוקר.

"שלושה שבועות אחרי שנדב מסר לה את כתובתו של דובר רשות-השידור, היא טילפנה שוב לנדב ואמרה שאיבדה את הפתק. הוא מסר לה את הפרטים שנית. זהבה בחורה אינטליגנטית, היא ידעה ל- טלפן. חוץ מזה, יכלה לבקש מיקי, שבי מילרדו עבדה, להרים טלפון בשבילה." אמר יקי יושע: "זהבה באה אלי ואמרה לי שהיא לא רוצה שהסרט יוקרן, כי הוא הירוס את כל מה שהצלחתי לבנות. אמרתי לה שאני לא מאמין לה אבל אם היא באמת רוצה, אפשר למנוע את הקדנת הסרט. ואני אעזור לה. היא סיפ- רה לי שטילפנה לליהי ולנדב, וביקשה לבטל את הקדנת הסרט. פגשתי בליהי, שאלתי אותה מה העניין, והיא אמרה לי: 'זהבה סתם רוצה לחטוט ממני כספים'. אחר-כך היו לי בעיות איתה על הסרט. היא החליטה שמנהל-הייצור של סוסטק אינו שווה פרוטה, ושהיא יותר כישרונית ממנו. אחרי פעמיים-שלוש של ויכוחים סר ערים אמרתי לה: 'או שאת שומעת מה שמנהל-הייצור אומר לך או שתלכי'. היא הלכה ולא חזרה."

להי תנוך אומרת, שאילו רצתה זהבה באמת לעכב את הקדנת הסרט, היה זה נעצר תוך שניה אחת. ואכן, הנושא מסוכן מכדי שהטלוויזיה תעקוף את מי שמתנגד להקדנתו. הגיע 27 במאי. מועד ההקדנה הרא- שון, שהיה מלווה בפירסומים בעיתונות, מדוע לא הגיבה זהבה או? קשה להסביר, כי כיום אין כבר עם זה לדבר. חודש לי אחר-מי, היו פירסומים בעיתונים, לי הוציאו את טורי האינפורמציה ואו התי אבדה והבת, מדוע?

מסביר הפסיכיאטר המתמחה בשיקום נרקומנים:

"ליהי היתה האדם מהעולם ההגון ששמר עם זהבה על קשר. הכניס אותה לעולם שלו. ליהי הציגה לפניו את מה שאין לה, ואת מה שהיא הבינה כי לא יהיה לה לעולם. זהבה התאבדה כדי לנקום בליהי. מייצגת העולם ההגון הבלתי-אפשרי רי לגביה.

סיבה נוספת יכולה להיות לדיברי הפסיי כיאטר, העובדה שבשכבות הנמוכות של אנשים מסוגה של זהבה, אופייני מאד כי לאחר יצירת קשר חזק ויומיומי, הסיכוי הראשון שבו נתקלים דומה לנעיצת סכין בגב, כך הרגישה גם זהבה, ובחירה במוות. אולם קיימת גירסה נוספת, שלישית. זהבה ניתקה בזמן האחרון כל קשר עם ידידיה ההגונים, אנשי הבהומה ששמרו תיהם מתנוססים במדורי הרכילות. יש הטוענים, כי אחרי שהתיאשה מהעולם ההגון, שבו הרגישה לא-בנוח ואילו, הביי נה, לא התקבל לעולם, שבה אל עולמה שלה, העולם התחתון. שם, בין זונות וסרסורים, הרגישה כמו בבית. היא חזרה אל התרווין, והוריקה לעצמה מיספר פעי מים ביום. אלא שיתד עם זאת לא היתה מוכנה להשלים עם הידרדרותה המתודשת. היא נקצעה בין שני העולמות ובחרה למות, אולם נקמה האשימה במותה את ליהי חנוך, שהיתה הגורם הישיר להיכרותה עם העולם האחר.

גירסה נוספת טוענת כי ידידה, יעקב טפליצקי, הגיע העירה לחופשה בת יומיים, והיא בילתה איתו את היוםיים הללו. ידוע כי הוא התנגד להקדנת הסרט, וייתכן כי איים עליה שאם הסרט יוקרן הוא לא יתחתן איתה או עוד גרוע מזה.

בינתיים עדיין לא נמצא הנהג הטרנס, וגם היעלמותו הממוהה של זה גותה בגדר תעלומה. פלוגת מילואים ששבה מבסיס צבאי בדרום גילתה את גופתה של זהבה על הכביש וחובש הפלוגה קבע את מותה.